

Butler Jeroen Boekel waakt over Ford Abbey van Albert Heijn

■ Butler/cateraar Jeroen Boekel, met op de achtergrond Ford Abbey. «Discretie is mijn handelsmerk.»
FOTO'S: DE TELEGRAF

EEN ENGELS landschap als uit een sprookje. Een abdij uit de 11e eeuw waar je kunt eten, trouwen en waar je wordt omarmd door een lang vertoefde sfer. Koeien, stieren en een smetteloze butler. Pindakaas en hagelslag. Eindeloze wandelingen en een rolstoel. Alles komt samen op het landgoed van de familie Heijn. Meer dan 120 hectaren groot ligt het verscholen in de glooiende heuvels van het graafschap Herefordshire. Wij maakten er een zondags rondje.

op 't Engelse platteland

door ROB HAMMIK

HEREFORD - Terwijl een Jack Russell respect afdwingende moederproten achterland op het dure wollen streepesjak, stoot de 33-jarige Jeroen Boekel met een octaaf hoger uit. «Ik ben een keurige butler, wat doe ik hier eigenlijk?» De hond kijkt, nu met lichte bedenkingen, omhoog langs de smetteloze jas naar het geprangd gezicht van zijn speelman. Ook de massieve Hereford koeien lijken de situatie niet te begrijpen. Wat moet dat pak met die rubberen haaren (echt Willes, dat wel...) op dit erf van Willy's farm?

Boekel weet het wel. Hij is voor zaken in dit door God gevorderde gebied. De familie Heijn. Albert en zijn vrouw Monique, eigenaren van al dit mooit. hadden hem benaderd voor wel advies en dan je. «Allesmaal van de familie, heb ik een beetje van de butler en wijkt om zich heen. Langs zijn vinger schietten. Zoende vreesgrillige hem en een beetje dat al ceuwelung in alle rust zijn weg zoekt. De natuur regoert hier volgens het principe dat de mens zich maar heeft aan te passen. En dus valt zelfs het signaal van de mobiele telefoon weg. «Achter het bevel ligt het kasteelje Paddestein Court van de heer en mevrouw Heijn. Een heel smaakvolle woning van de lord and lady.»

Discret

De gedistingeerde Jeroen Boekel heeft oude waarden en normen goed bepraakt. Zijn kinderen zeggen 'u', hij toost op de juiste momenten in te nemen en hij laat zich niet verleiden tot sappige details. «Dat is misschien wel het geboden van een goede butler: hij moet natuurlijk de protocollen en omgangsvormen kennen, maar hij moet vooral discret zijn. Tijdens diners die ik organiseer, wordt gesproken over bedrijfsvoermanen, aandelenkwaliden, zoom maar op. Dat dient dan niet na het eten op straat te liggen.»

De uitstekende kwaliteiten brachten hem via het Hof bij bisschop Punt in Haarlem, waar hij het huishouden veilig bestiert. Hij werd door de Koningin aanbevolen, als een get of alles. Als zich hangengere ophouders bij het huis van de bisschop van de kerk en als die niet komt de kras, wasmen - heel wonderlijk - solitie wel komt. Ik leg zelfs de kleding voor de monsigneur klaar.

«Ik heb ook veel voerspellen. «Bonsaihorta? Gededeerde glimlach. «Ik zet al discretie is mijn handelsmerk.»

«Boekel: rijzig, beginnende grijpende slapen en keurig arftrichend. Het schoolvoorbeeld van een perfecte schoonman. Maar ook een slimme ondernemer. In korte tijd zette

■ Eveline van Hassel en Michael Westenbroek, die op Boekels voorspraak sinds een half jaar voor de familie Heijn werken.

hij in 2003 een goed geolied bedrijf op: Boekel catering. «We verzorgen feesten van en op hoog niveau.»

Donkere wolken reizen wat zwaarmoedig achter elkaar aan wanneer de poort naar Ford Abbey bereiken, een serenevoemd klooster, ooit van de contemplatieve Benedictij-

nen, maar nu door de familie Heijn omgebouwd tot chique bed and breakfast. Het gebouw ademt een lange historie. Dikke balken, schuine plafonds waaruit in de rijkdom haken komen.

«Daar hing in vroeger tijden het wild aan», zegt Eveline van Hassel uit Amerstoft. Samen

met haar vriend Michael Westenbroek streek zij op voordrecht van Jeroen Boekel een half jaar geleden neer op het landgoed. Michael, promovende recent tot general manager van een aantal winkels in Hereford en van een hotel, alles eigendom van de familie Heijn. Opvallend zijn de vele foto's van edelen op dressoirs, platen en in venterbanken. Onze prins Willem-Alexander staat gebroedertijl naast prins Charles. De Japanse keizer, de brulloft van Bernhard jr.

In de keuken van Ford Abbey vind je de Albert Heijn-hagelslag en pindakaas. Het ruikt er zelfs naar AB-brood. Er liggen sigaren (€ 13,50 voor een huuze Monsterois), gaten nippen aan een glas steele mail terwyl de oven haard geel licht de ruimte instroomt.

«Hoe mooi kan het leven zijn? Toch kan het mooier, voor de familie Heijn en dan vooral de omzet, er wordt al

tijd op de «kleintjes gele!». Omdat weinigt dit deel van Engeland kennen en Ford Abbey hovevanden tussen een chique hotel en een B&B invalt, blijven de gasten wat uit. Boekel: «En daar moeten we wat aan doen. Je bent hier vanuit Rotterdam of Amsterdam binnen drie uur. Ik denk aan topkader dat hier brainstormt. Daarna kan er worden gepuift op een van de vijf banen in de omgeving of je strandrijden... Mooier dan hier krijg je het niet.»

Wervelwind

Als een wervelwind komt Monique Heijn Eeverwijn Lange binnen, de vierde vrouw van grootgrutter Albert Heijn.

Eerlijk is eerlijk: dan komt er wat binnen. Een prettige mix tussen scherp, strijdvaardig en charmant. Zonder omhaan vertelt ze over de gezondheid van haar 79-jarige man, die lijdt

aan het Post Palo Syndroom en daardoor in een rolstoel zit. Aan de eetstafel ontspint zich een goed gesprek, met en intens. «Waarom die foto's van Koninklijke Huzaren? Met gevoel voor understatement: ik knip graag in Vorsten, dat wil zeggen ik knip graag in de teld. Albert en ik liepen hier rond na de verbouwing en milten iets huiselijk. Die foto's brachten de oplossing.» Daarna heeft Monique Heijn het over de liefde voor dit deel van Engeland, de liefde voor haar man, die zo al op 18-jarige leeftijd tegenkwam toen hij het huis van haar ouders tocht. Ze heeft het over het vee, de Hereford-koeien met hun witte koppin.

«We zijn met de veestapel begonnen, niet lang na ons huwelijk in 1992, in de periode dat er bae en andere problemen met vless waren. We houden ons vee zuiver door de cirkel niet te doorbreken. De dieren eten van eigen land. Momenteel hebben we twee kuddes: één voor de fok en één voor de consumptie. Omdat ik er niet van houd dat dieren worden afgemaakt, hoe lussaan dat ook gebeurt, ben ik van plan om een allium op de foto te richten.»

Twee. «Onze fokker is kampeien van Groot-Brittannië geworden: Zijn naam? Albert.» Monique Heijn vertelt met verve over de omhuusare andere-ningslust van haar man. «Anders waren die winkels, het hotel, de boerderij en Ford Abbey er niet gekomen. Hij houdt van eten en van zijn klanten. Mensen denken dat hij stervende is. Ozain. Alleen: hij heeft mijn besen nodig en ik zijn beseren. Zo zal het nog een tijd blijven.»